

HET EEUWIGE LEVEN

Laatste woord van columnist Lebbis

In januari 2006 verscheen de eerste column van Lebbis' hand in Hét Visblad. Niets of niemand werd gespaard, hij zei wat gezegd moest worden en was voor velen de reden om direct naar pagina 17 te bladeren. Na 32 epistels geeft hij de pen door aan nieuw talent. Maar Hans Sibbel zou Lebbis niet zijn als hij niet het laatste woord had.

Lebbis met de vis van zijn leven, een arapaima van honderd kilo bij twee meter lengte.

Wat is angst? Die vraag stelde ik me pas achteraf. Nadat ik dingen had gedaan die je als normaal mens onder de noemer ondoordacht en irrationeel gedrag rangschikt. Daar stond ik dan. Tot over mijn middel in een smoezelige zijtak van de Amazone-rivier. Op een plek waar we twee uur geleden piranha's als aas hadden gevangen. In gevecht met een enorme arapaima. Godzijdank was ik niet alleen. Vismaten Juul en Arnout stonden ook in het water, tot ver over de enkels in de bagger. Voor

de foto's en het filmpje. Maar het blijft raar. Er zwommen kaaimannen. Die waren alleen 's nachts actief. Zei de gids. Maar de piranha's zijn het gevaarlijkst. Als je ze haakt moet je ze snel binnenhalen, want z'n soortgenoten voelen dat ie in de problemen zit en als rechtgeaard piranha vreet je dan je maatje op. Regelmatig haal je alleen een grote kop binnen, het lichaam is er tot aan z'n kieuwen afgevreten – door de eigen familie. In twintig seconden. En dan nog moet je oppassen, want het razende karkas blijft

bijten. Terwijl er toch nauwelijks nog iets over is om te verdedigen...

Dan moet je het water in, anders verlies je de vis van je leven: een arapaima, één van de grootste zoetwatervissen ter wereld. En geloof me: na acht uur vliegen naar New York, wachten, zes uur vliegen naar Georgetown in Guyana, wachten, binnenlandse vlucht, wachten, een rit in een Landrover en nog eens twee dagen varen in een visbootje en slapen in een hangmat, is die vis behoorlijk belang-

rijk geworden. Nummer 1 zeg maar. Je risicoanalyse loopt spaak. Dat beest moet eruit. En als ik er dan in moet, dan moet dat maar. Zoveel stekelroggen zitten hier

andere keuze. Heerlijk. Voldongen feiten. Vissen is soms een beetje oorlog. Je moet sommige dingen gewoon doen. Later, als je de foto's terugziet, dan denk je pas: ja,

'Vissen is soms een beetje oorlog. Je moet sommige dingen gewoon doen. Later, als je de foto's terugziet, dan pas denk je: ja, best stom.'

niet. Dus je klimt de boot uit, laat je in die bruine soep zakken, voelt de achterkant van je hengel tussen je ribben beuken en je geniet van het moment. Er is geen

best stom. Maar dan zien andere mensen die foto's' en vragen ze 'Zaten er geen piranha's?' Ja, die zaten er. En veel, in topconditie, hongerig, zo stoer. Opeens

ben je een man met een verhaal. Dertig minuten later sta ik met honderd kilo arapaima in mijn handen. Te groot, te veel, te zwaar. Niet te bevatten. Voor de rest van mijn leven verpest.

Op je tiende fiets je om vier uur 's ochtends met een rammelende viskoffer langs een rietkraag aan de Amstel. Je hart bonst in je keel van de verwachtingen. Het seizoen begint. Voerplekkie gemaakt. Niet geslapen van de opwindende. En om negen uur zit je te knikkebollen aan het water omdat de eerste visdag voor de meeste vissen een gekende rustdag is. Ramadan onder water. Op je vijftiende heb je je volledige zakgeld aan Unox Smac opgemaakt. Dat moest van Rini. Drie weken voeren, diep in de nacht omdat anders De Concurrentie je stek zou kunnen vinden. En uiteindelijk vang je drie brasems en één karper van zestig centimeter. Werkt in Brabant zeker beter dan in de Randstad.

Op je twintigste wil je neuken, dus schiet het vissen er een beetje bij in. Op je dertigste is het zomers sluipen en broodkorsten. En elk jaar een winterslaap. Op je veertigste kom je Juul Steyn en Arnout Terlouw tegen en ben je de lul. Ik heb sindsdien in Suriname een Laulao meerval van 95 kilo gevangen, in Nicaragua honderden tarpons langs de boot zien rollen en niks gevangen, in Senegal kleine, kloterige, knorrende slijmvissen gevangen die alles aten, alles. Ik was verloren.

Wat een feest. Wat een natuur. Op rivieren gevaren waar het zo hard regende dat de dieren in paartjes langs het water stonden om aan boord van onze boot te mogen. In het vliegtuig terug naar huis twee teken tussen mijn tenen vandaan gehaald. Puisten gezien waar kruipdingen uit kwamen. Weken geen alcohol gedronken. Alleen rijst gegeten, aangevuld met wat we vingen. Een tapir zien zwemmen. Met reuzenotters gepraat. Genoten van ijsvogeltjes die je plug probeerden te vangen. Tijdens het schijten een muggenaanval proberen af te slaan. Tussen omvalende woudreuzen geslapen. Geleefd. Gisteren op de Waal geweest. De hele dag in de striemende regen. Een barbeel en een hele dikke winde gevangen. Mijn god, ik hoop zo dat ik het eeuwige leven heb. ■

Lebbis, cabaretier en verwoed sportvisser, was sinds januari 2006 onafhankelijk columnist van Hét Visblad. Deze maand neemt hij afscheid. Namens Sportvisserij Nederland en sportvisser Nederland bedankt!